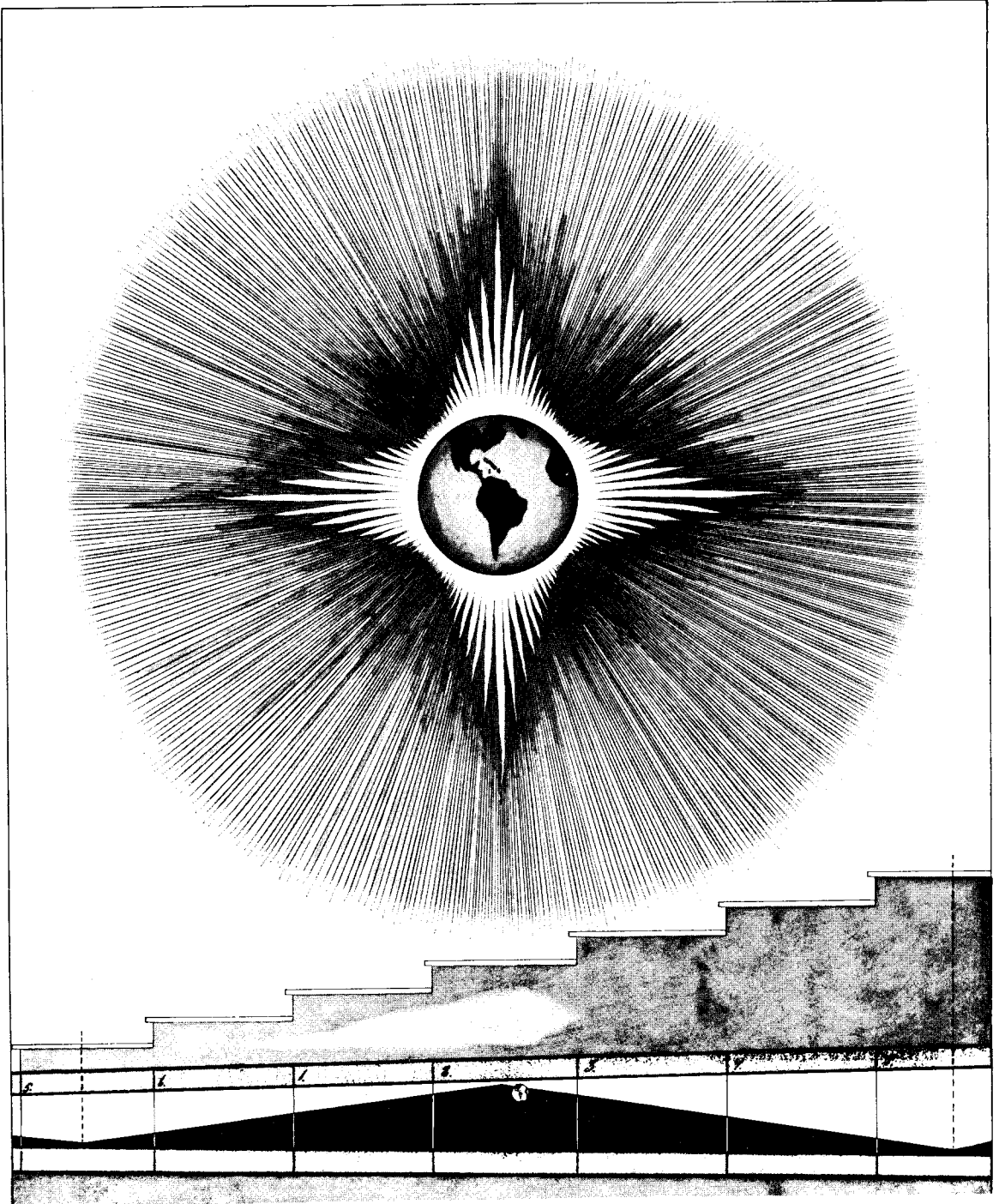

kosmos

TIDSSKRIFT FOR MARTINUS INSTITUT

10

1980

AAGE HVOLBY

EPOKGÖRANDE DRAG | MARTINUS VÄRLDSBILD

DEN KOSMISKA VÄGVISAREN

Vid studiet av Martinus verk upplever den intresserade studeranden en storslagenhet, ett djup, en visdom och kärlek som endast en andligt jämbördig fullt ut kan överblicka och förstå. Det finns därför knappast någon bland oss som helt är i stånd att värdera och uppskatta värdet och räckvidden av Martinus insats.

Alla upplever vi dock som en mer eller mindre klar förnimmelse att Martinus med sitt skaparverk inte endast kommer med epokgörande nytt utan också verkar som mellanled till det förgångna. Vi förnimmer de kosmiska analyserna som en vägvisare, som kan vägleda och stödja oss på vår färd fram mot skapandet av framtidens kultur och moral i vårt sinne. Vi förnimmer oss stå inför en vägvisare, författad och illustrerad av ett andligt sändebud som själv gått vägarna och många av omvägarna och villovägarna och som dessutom känner till de knutpunkter och mål som vägarna leder fram till.

I denna artikel skall vi koncentrera oss kring de faktorer som gör att Martinus världsbild genom det sätt på vilket den skapats är något epokgörande nytt. Vi skall vidare belysa några av de förhållanden som gör att Martinus världsbild till sitt innehåll visar sig ha starka rötter i tidigare tiders vägvisargärning. För att kunna belysa dessa förhållanden måste vi först sätta oss in i en del av förhandenvarande kunskap om skapandet och utvecklingen av de stora världsreligionerna, som har hjälpt mänskligheten fram till dess nuvarande kulturella och moraliska stadium. Vi skall därefter jämföra denna kunskap med vår kännedom om skapandet av och innehållet i Martinus världsbild.

I redogörelsen bör vi ständigt ha för ögonen att världsalltets andliga livslagar och livsprinciper är eviga, oföränderliga och universella och att de därför inte skapats eller uppfunnits av Martinus. Beteckningen "Martinus världsbild" är följaktligen uttryck för Martinus iakttagelse, analys och återgivning av dessa lagar och principer.

DE STORA VÄRLDSRELIGIONERNAS SKAPELSE OCH UTVECKLING

Vår värld har känt till talrika profeter och religiösa samfund. De största religiösa samfundet fram till vår tid har varit kristendomen, muhammedanismen (islam), hinduismen, konfucianismen och buddhismen. Bland de förhållandevis mindre av de religiösa storsamfundet bör nämnas shintoismen, taoismen och judendomen. Vi skall nu kortfattat och i historisk ordningsföljd betrakta grundvalen för och utvecklingen av dessa världsreligioner. Som de viktigaste källskrifterna för framställningen har använts (15-19) (se litteraturlistan).

Hinduismen

Hinduismen har rötter tillbaka i det 3:e årtusendet f. kr. Den kan inte ledas tillbaka till någon bestämd religionsstiftare. Dess ursprung förlorar sig i det förgångna, och ingen vet när den började och hur den blev till. Hinduism är den gemensamma beteckningen på en mångfald indiska sekter, som är inbördes olika och dessutom föränderliga därigenom att de löpande anpassar sig till de påverkningar som de kommer ut för.

Grundvalen för alla sekterna är de heliga skrifterna Veda, Upanishaderna och Bhagavadgita. Men de enskilda sekterna innehåller element som strider mot dessa heliga skrifter, och de lägger huvudvikten på olika förhållanden. Sekterna stöder sig här dels på en allmänt känd, helig litteratur (episka dikter, puranas och tantras), dels på en mängd nya, religiösa skrifter. Sekternas tolkningar av de gamla berättelserna är bildliga (allegoriska) och ofta fyllda med inbördes motsägelser.

Hinduerna har otaliga, mer eller mindre sidoordnade gudar, som oftast är personifierade naturkrafter. Hinduismen har ingen gemensam och central auktoritet som fastställer vad hinduism egentligen är.

Judendomen

Judendomen grundades av Moses, som anses ha fått Guds lagar uppenbarade omkring 1. 300 f. Kr. Judendomen baseras på Gamla Testamentet, i synnerhet de fem Moseböckerna ("Toran", "Lagen") samt på Talmud, som är tolkningar och lärda diskussioner om "Lagens" bud. Talmud är svår att förstå för andra än judiska lärda, därför att det här vimlar av spetsfundiga skriftbevis, svåra tekniska uttryck och förkorningar samt antydningar, som alltsammans ständigt sätter läsarens skarpsinne och tålamod på svåra prov.

Gamla Testamentet är inte en bok, utan en samling böcker, vars äldsta delar går tillbaka till ca 1. 100 f. Kr. och vars yngsta skrift, Daniels bok, härrör från ca 165 f. Kr. Den äldsta fullständiga handskriften härstammar från 1. 008 e. Kr. Gamla Testamentet handlar om en månghundraårig, historisk period. De olika skrifterna däri måste ursprungligen ha nedskrivits över en lång tidsperiod på grundval av dels muntlig tradition, dels spridda, skriftliga brottstycken.

Man trodde en gång att Moseböckerna hade skrivits av Moses, men en rad förhållanden

talat nu mot detta. Det gäller sålunda oregelbundenheter och hopp i framställningen, direkta motsägelser, dubbelt förekommande berättelser, användning av olika Guds-namn, stilskillnader och omnämmandet av Mose död.

Innehållet i Gamla Testamentet är lika för judendomen och protestantismen. Judendomen har det indelat i 24 olika skrifter. Protestantismen har det indelat i 39 motsvarande böcker. Man vet inte i vilken ordningsföljd dessa skrifter har utarbetats. Men man vet att de av judarna samlats och auktoriserats (kanoniserats) över en flerhundraårig period, som avslutades ca 100 e. Kr. En bestämd samling upphöjdes då till normaltext, och alla varianter förintades. Avskrivningen av normaltexten under påföljande århundraden har medfört talrika avskrivningsfel såsom förväxling av bokstäver, utelämnningar, upprepningar och förklarande tillägg.

Buddhismen

Buddhismen grundades av Siddharta Gautama (Buddha) omkring 500 f. Kr. Han var en kringvandrande asket och verkade som profet i 45 år. Han dog ca 480 f. Kr. i en ålder av ca 80 år.

Under de första århundradena efter Buddhas död framkom handskrifter vari hans samtal, diskussioner, legender och berättelser samlats och kommenterats. Dessa heliga böcker, kanons, är emellertid olikartade och oöverensstämmande och utgör som följd härav grund för olika buddhistiska riktningar. Dessa förhållanden har gett en osäkerhet som på några kyrkoförsamlingar (koncilier) har medfört att vissa och inte andra verk blivit auktoriserade. Senare tillägg, revisioner och stridigheter har lett till att såväl den buddhistiska "originallitteraturen" som litteraturen om buddhism har blivit överskådlig och fylld med osäkerhet.

Konfucianismen

Konfucianismen grundades av Konfutse omkring 500 f. Kr. Han var en kinesisk filosof och politiker som största delen av sitt liv verkade som lärare. Han dog ca 480 f. Kr.

Konfutse hävdade att han var "en förmedlare, icke en skapare", och därför skrev han själv endast litet. Men hans hängivna lärjungar skrev ned hans uttalanden, och härav uppstod det gigantiska moralsystem som Kina sedan dess har levat efter. Av skrifter med Konfutses lära är de fyra "Shu" de viktigaste. Då de nedskrivna samtalen återger mästarens uttalanden, kan skrifterna påminna något om Nya Testamentets referat av Jesu ord. Även om texterna möjligen redigerats av senare lärjungar, har kärnan dock bevarats och kan föras tillbaka till mästaren själv.

Taoismen

Taoismen grundades av den halvt legendariske, kinesiske tänkaren och filosofen Laotse, vars person tiden och fantasin har utrustat med dess nuvarande mångfald av drag. De lärda är högst oeniga, men traditionen säger att Laotse levde omkring 500 f. Kr. En del menar att han möjligen aldrig har levat. I varje fall vet man ingenting om honom. Vad som berättas om Laotse måste betraktas som legender. Han skall på sin tid ha varit känd som en ansedd lärd och visman.

I huvudverket "Tao Te Ching", som blivit kallad taoismens bibel och som tillskrives Laotse, anses Laotse själv ha nedskrivit huvudpunkterna i sin filosofi. En rad senare lärda och vismän har på grundval av "Tao Te Ching" utarbetat den livsfilosofi som fått namnet taoismen.

Taoismen har med tiden begravts under en blandning av ockultism, mystik och magi. Många av taoismens lärare har avlägsnat sig från Laotses ursprungliga tankar. Allt eftersom århundradena har gått, anses taoismen långsamt ha sjunkit ned till övertrons och avguderiets trista stadium. Tyngd av trolldom, spådom, handel med amuletter och alkemi har den efter hand kommit att påminna mer om fetischdyrkan än om Laotses upphöjda lära. Långt innan 1800-talet hade förrunnit, var taoismen en utdöende lära som en naturlig följd av det ökande intresset för vetenskapen (15).

Kristendomen

Kristendomen är världens allra största religion. Den grundades av Jesu omkring år 30. Dess skriftliga underlag är Nya Testamentet med Gamla Testamentet som profetisk och historisk grundval.

Jesus har inte lämnat något skriftligt efter sig. Berättelserna om hans liv, ord och gärningar, om hans lidande, död och uppståndelse, gick i de första kristna släktleden, då återberättarkonsten förmodligen var ganska utvecklad, från mun till mun och nedskrevs endast tillfälligt och händelsevis. Den viktigaste delen av Nya Testamentet, de fyra evangelierna, som ju handlar just om vad Jesus sade och gjorde, har alla nedskrivits efter år 70. Det fanns också andra evangelier, men endast dessa fyra blev godkända av kyrkan. Nya Testamentet har tillkommit under en 300-årig utvecklingsperiod. På olika kyrkomöten, av vilka de sista hölls omkring år 400, fastställdes och auktoriserades Nya Testamentets innehåll (27 skrifter).

Till den långa raden av kristna kyrkosamfund hör bl. a. den romersk-katolska kyrkan, den grekisk-katolska (ortodoxa) kyrkan, den evangelisk-lutherska kyrkan, de reformer- ta kyrkorna, den anglikanska kyrkan, baptist-samfunden, metodistkyrkan, frälsningsarmén, pingstförsamlingarna, kväkarna ("vännernas samfund"), unitarierna, sjunde-dagsadventisterna, Jehovas vittnen och Jesu Kristi kyrka av sista dagars heliga (mormonerna).

Att så många religiösa samfund hör till kristendomen och grundar sig på Bibeln som gemensam läronorm beror på oenighet om många förhållanden. Det råder oenighet om vilka skrifter som bör ingå i Bibeln, hur dessa skrifter skall tolkas, om det skall finnas en trosbekännelse och hur den skall lyda, vilka kyrkomötens beslut som bör erkännas, hur kyrkan skall vara organiserad, hur gudstjänsten skall försiggå och vilken vikt sakramenten skall tillmätas.

Utomstående torde nog uppleva de kristna kyrkorna som besläktade, men själva uppfattar de olikheterna som väsentliga och betraktar ofta de annorlunda kyrkorna som sin missionsmark. Kristenhetens splittring visar helt klart att det ännu är en bit väg till uppfyllelsen av det kända bibelordet: "och det skall bli en hjord, en herde" (Joh. 10:16).

Historiskt intressant att lägga märke till är att den romersk-katolska kyrkan - av fruktan för att lekmän skulle missförstå den heliga skrift på grund av översättningsfel och innehållets svårighet - flera gånger har utfärdat lokala bibelförbud, dvs förbud mot att lekmän läste Bibeln. Då reformationen trängde segrande fram genom att ge lekmän Bibeln i hand, fastslog kyrkomötet i Trento att lekmän fick läsa Bibeln i översättning endast om de hade skriftligt tillstånd därtill av sin präst och då endast i de av romersk-katolska kyrkan godkända översättningarna. Denna bestämmelse har upprepade gånger inskräpts, och så sent som på 1800-talet har påvarna åter och åter utfärdat förbud mot läsning av de protestantiska bibelöversättningarna.

Som ytterligare uttryck för den osäkerhet som är förknippad med de bibliska skrifternas tillblivelse och senare öde kan nämnas att det rent av finns en vetenskaplig disciplin, kallad isagogik, som sysslar med just dessa problemområden.

Islam

Islam grundades omkring år 620 av profeten Muhammed. Om hans liv och levnad föreligger långt fler historiskt pålitliga fakta än om de tidigare profeterna. Muhammed levde 570-632 och dog sålunda i en ålder av nära 62 år. De första åren av hans profetiska verksamhet var mycket besvärliga. För att skaffa sig existensmedel organiserade han plundringståg mot Meckabefolknings karavaner. Medan han tidigare endast hade varit profet, blev han nu också politiker och fältherre. Muhammed var gift flera gånger och hade ett ganska stort harem. Med sin första hustru fick han sex barn. Det uppslitande och anspända livet uppges ha gjort honom tidigt gammal (18).

Koranen är namnet på den samling uttalanden, förordningar och berättelser som framfördes av Muhammed som uppenbarelser mottagna från Allah genom ärkeängeln Gabriel. Koranen är därför islams viktigaste grundval. Koranen bevarades från första början dels genom muntlig tradition, allteftersom den framstod på profetens läppar, dels genom fragmentariska nedskrifter på tillfälligt föreliggande material. Härigenom uppstod naturligtvis stor osäkerhet, och då det snart utvecklade sig bristande överensstämmelser och tvetydigheter, lät kalifen Othman tillsätta en kommission till att revidera och ordna alla avsnitten. När denna revision var klar förintades alla övriga exemplar. Koranen, sådan den nu föreligger, representerar alltså den av Othman efter Muhammeds död åstadkomna texten.

Koranen bär prägel av att ha tillkommit på avbrutet sätt. Den tycks i betydande grad vara utan plan och sammanhang och samlad med brist på kritik. Den innehåller talrika självmotsägelser och återtaganden av tidigare fattade beslut (18). Koranen har därför varit föremål för vetenskaplig behandling, så att texten skulle kunna förklaras och vidareutvecklas.

Som en följd av bl. a. ovannämnda förhållanden har också islam fått uppleva en uppsplittning i sekter. Störst är skillnaden mellan de ortodoxa sunniterna och de reformistiska shiiterna.

Shintoismen

Shintoismen är Japans nationalreligion. Den består huvudsakligen i vördnad för kejsaren, förfäderna och nationen och tillbedjan av dessa.

De viktigaste historiska källorna är krönikorna "Kojiki" (år 712) och "Nihongi" (år 720), båda samlade och författade vid det kejsarliga hovet. Dessa krönikor innehåller otaliga legender och myter och ger oss en bild av shinto som en naturreligion med ett minimum av filosofi och moral. Då shinto blev nationalreligion, kastades de flesta groteska sidorna av den gamla naturreligionen överbord, och huvudvikten lades på att förkunna kejsarens gudomliga auktoritet och nationens gudomliga ursprung genom tillbedjan av solgudinnan Amaterasu.

Det finns åtskilliga shinto-sekter i Japan. De har uppstått kring enskilda personer som verkade som profeter eller evangelister mot bakgrund av en djup religiös upplevelse, en uppenbarelse eller olika former av askes. Japanen har nu blivit så pass präglad av demokratisk tankegång och kejsardömet har blivit så förmänskligt att shintoismen i dag är starkt försvagad och knappast kommer att återvinna sin tidigare ställning.

VÄRLDSRELIGIONERNAS NUVARANDE SITUATION

De flesta av de stora världsreligionerna har påbörjats av enskilda personer, som vi här skall sammanfatta under beteckningen profeter. Dessa profeter har otvivelaktigt haft en hög grad av intuitiv tillgång till den högsta kunskapen om livet och universum. För de kosmiskt medvetna profeternas vidkommande, som Martinus betecknar som världsåterlösare (1, st. 383), t. ex. Jesus, måste vi antaga att det har varit fråga om helt obegränsad tillgång till denna kunskap. Trots detta befinner sig världsreligionerna i dag i en situation präglad av splittring och mental försvagning.

I de inledande avsnitten har vi kunnat konstatera att denna för de religiösa samfunden otillfredsställande situation beror på en rad principiella och helt naturliga förhållanden, som kort kan sammanfattas på följande sätt:

- 1) En del profeter har förmodligen inte haft obegränsad kunskap om livet och universum.
- 2) Ett ursprungligt, pålitligt och entydigt, skriftligt underlag saknas.
- 3) Det föreliggande, skriftliga underlaget appellerar genom sin utformning i så hög grad till tron, att världsreligionen mister sitt grepp om befolkningen i samma grad som denna utvecklas i kunskap och teknologi.
- 4) En del av det föreliggande, skriftliga underlaget är endast av lokalt och historiskt värde och kan därför vara svårt att passa in i en nutida, levande och inspirerande religion.

- 5) Världsreligionerna är uppsplittrade i sekter som inbördes är oeniga på väsentliga punkter vad gäller organisation och andlig grundval. Den typiska sektbildningen beror ofta på motsättningar mellan ortodoxa och reformistiska krafter.

Ovannämnda punkter skall vi kort och sammanfattande fördjupa i det att vi inför begreppet "den högtintellektuella världsbilden", som Martinus använder som uttryck för världsbilden framställd så klart, direkt och logiskt att endast människor med en hög och avbalanserad grad av känslö- och intelligenserfarenheter kan förstå den.

- a) Dåtidens människor var inte så utvecklade att en högtintellektuell framställning av världsbilden hade möjlighet att bli förstådd och korrekt återgiven. Som en naturlig följd härav kan det inte ha varit de tidigare profeternas mission att ge en högtintellektuell redogörelse för världsbilden. Profeten fick i stället inspirera de intresserade åhörarna genom sina gärningar samt genom att uttrycka sina tankar i bilder, legender och liknelser.
- b) Av samma anledning men också på grund av förgängligheten hos de föreliggande materialen (pergament, papyrus, skinn) kan det inte heller ha varit de tidigare profeternas mission att skriva ned världsbilden.

Största delen av det ursprungliga, skriftliga material som handlade om profeterna nedskrevs på förgängligt material och har därför gått förlorad under tidernas lopp.

- c) Nedskrivningen måste ursprungligen mödosamt ske för hand. Detsamma gäller överförandet av originalskrifterna till nyare utgåvor. Detta har gett otaliga möjligheter till uppkomsten av allehanda typer av fel.

Då boktryckarkonsten uppfanns först 1440, har skriftligt material av goda skäl inte kunnat mångfaldigas tidigare.

- d) De personer som fört världsreligionen vidare och bl. a. fastställt dess innehåll, omfång och yttre ramar har ofta varit personer med en del ofullkomliga egenskaper. Detta har lett till en viss ändring av världsreligionen i primitiv riktning samt till många självmotsägelser, missförstånd och fel.

MARTINUS VÄRLDSBILD – SOM SANNING

Med det föregående som bakgrund har vi nu samlat tillräckligt kontrastmaterial för att kunna se på varför och på vilket sätt Martinus världsbild både bildar epok och utgör mellanled i förhållande till de tidigare av profeter instiftade världsreligionerna. I framställningen av detta ämnesområde måste jag naturligtvis i allra högsta grad stödja mig på vad Martinus själv har sagt och skrivit.

Det är redan här väsentligt att uppmärksamma att Martinus de allra senaste åren funnit tiden mogen att mer och mer direkt och obeslöjat ge uttryck för att den av honom återgivna världsbilden är "Hjälparen, den heliga Ande" ('Talsmanden, den Helligånd') (Joh. 14:26), som Jesus förutsade i sina avskedstal till lärjungarna.

Vi bör vid genomgången vidare klart ha för ögonen att det för Martinus har varit så maktpåliggande att förhindra att hans "sak" senare förirrar sig in på olyckliga sidospår, att han ständigt och otvetydigt hållit orubblgt fast vid alla de ting och principer som kan förhindra en sådan utveckling.

Sanningen är en och endast en

Det finns endast en absolut sanning om världssalltet och livslagarna. Denna sanning uppnår man obegränsad tillgång till när ens intuitionsförmåga blir så högt utvecklad att man får kosmiskt medvetande. Martinus kallar också denna upplevelseförmåga för "den alltöverblickande förmågan" (1, st. 1550). Med denna förmåga får man obegränsad tillgång till det som Martinus kallar "den gudomliga visdomsoceanen" eller "världsalltets kosmiska medvetenhetsplan" (1, st. 2554), som i själva verket är det samma som "den helige ande" eller "Guds medvetande" (1, st. 2001). Med ett sådant herravälde över intuitionsförmågan och den häremot svarande grundenergin, intuitionsenergin, som är den enda alltgenomträngliga grundenergin (1, st. 179, 259, 331), stöter man inte längre på kunskapsmässiga gränser. Man har helt enkelt obehindrad tillgång till den sfär som den högsta gudomliga visdomen utgör.

Alla kosmiskt medvetna varelser har tillgång till och ingår i visdomsoceanen. Den omfattar alla medvetanden som hör till de andliga tillvarozonerna, där kosmiskt medvetande är allmänrådande, dvs alla tillvarozoner med undantag för djurriket (1, st. 642). De kosmiskt medvetna varelserna är alla mentalt fullkomliga och ett med Gud. De har olika intresseområden, men kan varken vara ologiska eller oeniga. De smälter därför samman till en allvetande helhet av individuella, kosmiska medvetanden.

De kosmiskt medvetna religionsstiftarna, de invigda världsåterlösarna, har därför alltid hämtat sitt vetande ur exakt samma källa, och de har därför också samtidigt varit sin egen källa. Jesus uttryckte det bl. a. med orden: "Mig är given all makt i himmelen och på jorden" (Matt. 28:18), "Jag och Fadern, vi är ett" (Joh. 10:30) och vidare: "Allt vad Fadern har är mitt" (Joh. 16:15). Martinus har bl. a. uttryckt det så här: "Livets Bok uppenbarar religionernas nära inbördes förhållande till varandra som strålknippen från ett och samma ljushav" (1, st. 19).

Världsåterlösarnas gemensamma problem har varit: "I vilken utsträckning och på vilket sätt kan vi bäst transformera ned vår kunskap till den mänsklighet som skall mottaga den?"

Att Martinus är sin egen ljuskälla (1, st. 21) kan vi övertyga oss om på många sätt. Det starkaste uttrycket härför är att Martinus överallt i sina verk har analyserat och beskrivit förhållandena såsom de upplevs med "förmimmelsen ovanifrån", dvs "förmimmelsen från livssidan". Ett annat uttryck för att Martinus är sin egen ljus-

källa och som vi har möjlighet att själva kontrollera är den exakta överensstämmelsen mellan de analyser som Martinus vid en given tidpunkt skrivit och de analyser som han skrivit vid såväl långt tidigare som långt senare tidpunkter.

Att Martinus analyser är sanning har han motiverat på åtskilliga ställen, bl. a. i (4, kap. 25). Han ger här uttryck för att hans "analyser inte på något som helst område har annat facit än kärleken". Som ytterligare motivering och "garanti" skriver han om sina analyser "att de för dem som har förmåga och lust att studera dem blir en matematisk utredning av varje tings uppgående i den gudomliga, alltomfattande världsplanen som ett utlösande moment för ett orubbligt intelligensmässigt, kärleksframbringande syfte, som i sin tur, för den utvecklade andlige forskaren, är kulminationen av den högsta garanti varpå en världsuppfattnings identitet med sanningen eller verkligheten kan baseras".

I exakt överensstämmelse och harmoni med ovannämnda förklaring av begreppet sanning har Martinus överallt i sina kosmiska analyser påvisat och analyserat tingens tillstånd för oss på ett sådant sätt att det ingenstans är fråga om angrepp på eller kritik av någon eller något. Analyserna är tvärtom överallt ett kärleksfullt och förstående försvar för allt och alla (1, st. 19). "Varje varelse är vid varje tidpunkt på toppen av sin utveckling och kan därför inte vara annorlunda än han just är" (1, st. 862).

De kosmiska analysernas ursprung

När det gäller att uppnå största möjliga förståelse av skapelseprocessen för de kosmiska analyserna är det viktigt att vi försöker göra helt klart för oss vad Martinus förnimmelseförmåga, det kosmiska medvetandet, egentligen är. Vi skall därför redan här företaga oss den första fördjupningen av de upplysningar härom som getts i föregående avsnitt.

Genom sitt kosmiska medvetande, som Martinus också har ägt i tidigare inkarnationer, råder han över en obegränsad och permanent verkande intuitionsförmåga. Han är därför direkt, vaket dagsmedveten i de högre, andliga världarna. Han är på det andliga området i ordets egentliga betydelse kunskapsmässigt suverän. Detta är liktydigt med att han vid utarbetandet av de kosmiska analyserna är helt oberoende av andra individer. Det är sålunda inte på minsta sätt fråga om någon form av mediumism eller diktat från den andliga världen. Inte heller är det fråga om någon som helst form av fantasier. Det handlar tvärtom om den allra högsta form av personlig kunskap, visdom och ofelbarhet. Martinus är i likhet med andra kosmiskt medvetna, dvs som andra varelser med "Kristusmedvetande", "ett med Gud" i medvetenshetsmässigt hänseende (1, 19-22, "Efterskrift").

Till ytterligare belysning av det kosmiska medvetandets suveränitet och förmåga och dess insats i världsåterlösningens tjänst bör först och främst hänvisas till Martinus beskrivning av symbolen "Den färdiga människan i Guds avbild honom lik" (2, 23:1-5). Vidare kan hänvisas till (1, st. 1893-97, 2092, 2100, 2618) samt till den mycket koncentrerade redogörelse som Martinus gett i sin beskrivning av figurerna "Den stora

födelsen" och "Hjälparen den helige ande", som ingår i symbolen "De djuriska och mänskliga tankeklimaten" (2, sid. 289-292).

Skapelseprocessen för de kosmiska analyserna kommer att ytterligare belysas och konkretiseras i flera av efterföljande avsnitt.

MARTINUS VÄRLDSBILD – SOM EPOKGÖRANDE

Den högintellektuella världsbilden

Tidigare tiders profeter har i sin fysiska omvärld inte funnit grogrund för mottagande av "den högintellektuella världsbilden". Med "den högintellektuella världsbilden" menas som tidigare nämnts världsbilden förklarad så direkt, logiskt och obeslöjat att den endast kan förstås på grundval av en stor fond av avbalanserade känslö- och intelligens- erfarenheter (4, kap. 2-4).

De tidigare profeterna har oftast fått lov att verka genom sina gärningar samt genom bildligt tal, liknelser och legender. Världsåterlösaren Jesus har bl. a. uttryckt sig ingående härom i Matt. kap. 13, Mark. kap. 4 och Joh. kap. 16. Om Jesus står sålunda skrivet: "Och i många sådana liknelser talade han ordet till dem, allteftersom de kunde fatta det. Men utan liknelse talade han icke till dem; men i enrum förklarade han allsammans för sina lärjungar" (Mark. 4:33-34). Och Jesus använde själv orden: "Därför talar jag till dem i liknelser, därför att de fastän seende dock inte ser och fastän hörande dock inte hör och inte heller förstår" (Matt. 13:13). I sina avskedstal till lärjungarna säger Jesus: "Jag har ännu mycket att säga eder; men ni kan inte nu bära det" (Joh. 16:12).

För en nutida världsåterlösare har grogrunden väsentligt förändrats. Det har skett en så omfattande utveckling i vetenskapligt, teknologiskt, samhällsmässigt, kulturellt och känslomässigt hänseende, att det börjar finnas en grund för att förstå världsbilden i högintellektuell återgivning. Det håller nu på att finnas behov av en ny och tidsenlig uppenbarelse av livsmysteriets lösning. Just detta förhållande är en väsentlig bakgrund till att Martinus som sin mission har åtagit sig denna uppgift. Härom skriver han i (1, st. 19):

"Livets Bok utgör ett för den jordiska människans nu gryende kosmiska medvetenhetsnivå anpassat samlat uttryck för världsalltet, livet eller tillvaron, nedtransformerat från den zon i utvecklingen där alla överfysiska eller andliga realiteter inte förekommer som mystik eller utopier, utan däremot i fullaste mått framträder som det dagliga livets fundamentala, medvetna upplevelser och detaljer".

Till ytterligare förståelse av förhållandet mellan de föregående världsåterlösnings-

epokerna och den världsåterlösning som Martinus nu har skapat underlaget för kan hänvisas till symbolerna "Världsåterlösningsprincipen" (2, st. 2:1-4) och "Skapelseprincipens impulser" (1, st. 66-68), där sistnämnda symbol, som återges efter närvarande artikel, också bär titeln "Guds ande över vattnet" (2, st. 1:1-3).

Världsbilden skriftligt nedtecknad

Som ett utomordentligt viktigt led i sin mission har Martinus behövt försäkra sig om att världsbilden inte endast återgavs högtintellektuellt, utan också att den återgavs originellt och att den därjämte mottogs och fördes vidare i oförfalskad form. Denna uppgift har Martinus löst genom att personligen nedskrivna världsbilden samt genom att därefter bestämma att det av honom nedskrivna aldrig får ändras.

Med detta enormt omfattande och slitsamma arbete, som nu närmar sig 60 års praktiskt taget oavlatligt arbete för det gudomliga, har Martinus åtagit sig en gärning som nog måste karakteriseras som höjden av vad som kan uträttas inom ett jordeliv. Denna insats kan naturligtvis inte mätas i antal textsidor. Ändå verkar det överväldigande på oss att konstatera att Martinus har avfattat ca 40 böcker omfattande sammanlagt inemot 6.000 textsidor.

Martinus världsbild kommer alltså aldrig att kunna betecknas som referat av vad Martinus har gjort, menat och sagt. Tvärtom! Martinus har personligen formulerat och kontrollerat vartenda ord.

Själva skapelseprocessen för Martinus verk förmår vi trots våra ansträngningar inte helt att fatta. Genom intuitionsförmågan har Martinus iakttagit universums livssida och sett en rad ofelbara bilder av sanningens många facetter. Han har därefter beskrivit för oss sina intuitiva iakttagelser av de universella lagarna och principerna på ett sätt som vi alla, efter hand som vi genom framtida inkarnationer utvecklas därtill, skall ha möjlighet att förstå. Vi kan vid nuvarande tidpunkt av vår utveckling, då vi måste karakteriseras som "kosmiskt blinda", väl närmast jämföra Martinus insats med uppgiften att omsorgsfullt och entydigt förklara för en person med medfödd fysisk blindhet vad vi med våra ögon kan iakttaga i den fysiska världen.

Martinus kan intuitivt uppleva de kosmiska lagarna och principerna så ofta och så länge han önskar det. Det är alltså på intet sätt fråga om glimtvisa upplevelser. Hans intuitiva upplevelser är emellertid på grund av sin klarhet och intensitet av kort varaktighet i jämförelse med det efterföljande, mödosamma överföringsarbetet. Detta har varit väldigt tidskrävande; ty det är identiskt med Martinus beskrivning av sina intuitiva upplevelser för oss i texter som han noggrant omarbetat och genomarbetat åtskilliga gånger innan han ansett framställningsformen uttömmande. Som led i detta arbete har Martinus använt sig av förnyade, intuitiva iakttagelser i den omfattning som det har varit nödvändigt för att försäkra sig om de enskilda analysernas korrekthet. Martinus har utfört sin överföringsgärning med outtröttlig flit och omsorg och har ständigt haft för ögonen att ingen deluppgift fick avslutas förrän han hade utfört den så grundligt som det var honom möjligt. Det har alltid varit maktpåliggande för honom att ge sitt bästa.

Martinus vill inte utesluta att det på enstaka ställen i hans verk kan finnas små "skönhetsfläckar", som den mycket pedantiske kanske skulle beteckna som fel. Trots detta fasthåller Martinus att utöver enkla tryckfel får ingenting i hans verk rättas i fortsättningen. Denna klara och bestämda ståndpunkt skall eftervärlden otvivelaktigt veta att uppskatta. Ty endast en sådan hållning kan förhindra att verken efter hand kommer att föreligga i olika, mer eller mindre auktoriserade utgåvor - med all den osäkerhet, förvirring och sekterism som vi vet att detta kan medföra. Om "skönhetsfläckarna" säger Martinus att de endast kan vara helt oväsentliga småfel. Analyserna är avfatta så omsorgsfullt och ämnena belysta från så många, olikartade sidor och har upprepats så ofta - på talrika ställen med användande av förtydligande symboler - att världsbilden som sammanhängande helhet är entydig. Martinus har helt enkelt lagt ned enastående möda på att försäkra sig om att allvarliga missförstånd inte skall kunna uppstå.

För att kunna återge världsbilden högentellektuellt, originellt, skriftligt och korrekt har Martinus fått använda största delen av sitt jordelivs energi härpå. Priset härför har varit att han andligen varit nödsakad att begränsa, kamouflera och anpassa sig. Han har fått lov att låta "binda" sig på så sätt att han fått låta sina andra andliga och konstnärliga talanger ligga outnyttjade. Han har sålunda varit nödsakad att begränsa sin användning av tid och kraft på enskilda personers förhållanden och problem. Och han har fått lov att hålla sin person och delvis också sin "sak" borta från offentlighetens smicker. Alltsammans för att förhindra att framåtskridandet och fullbordandet av hans helt målinriktade arbete skulle försenas eller bromsas av förhållanden som endast var av lokal och temporär betydelse.

Martinus har alltså helt medvetet och mycket koncentrerat vikt sitt liv åt bästa möjliga återgivning av världsbilden till gagn och glädje för framtidens mänsklighet och för mäskligheten som helhet.

I detta sammanhang bör tilläggas att det har varit av väsentlig, praktisk betydelse för genomförandet av Martinus målinriktade verksamhet att Försynen ständigt i nödvändig utsträckning placerat ändamålsenliga personer kring honom och hans "sak". Dessa personer har gjort nytta arbetsmässigt, ekonomiskt och på andra sätt. De har därigenom medverkat till att Martinus fått nödvändig arbetsro och att "saken" utvecklats i den takt och i den rytm som Försynen funnit ändamålsenligt, det vill säga varken för fort eller för långsamt.

"Den kosmiska dialekten"

I och med att Martinus personligen har formulerat och nedskrivit vartenda ord, har vi fått möjlighet att så ofta och så länge vi önskar det uppleva och komma i åtnjutande av det som i ett tal (9) vid Martinus 85-årsdag betecknades som "den kosmiska dialekten".

Denna "dialekt" är den kosmiskt medvetnes sätt att formulera och uttrycka sig på i ett jordiskt språk. Det är ett måleriskt språk, rikt på nyanser och med sin egen rytm. Det är ett språk präglad av renhet, klarhet, logik och omsorg. Ett språk genomsyrat av visdom och kärlek och ibland med en god portion humor parad med förståelse. Vi får

ständigt se tingen belysta från en ny, överraskande och oväntad synvinkel. Och på köpet kryddad med många "bevingade ord", såväl de tidigare kända, vilka tillföres nytt liv, som de av Martinus skapade, vilka torde komma att ingå i framtidens översikter över "bevingade ord".

Martinus språkbruk präglas av den obegränsade andens storhet, djup och frihet. Den som har ögon som ser och öron som hör kan inte undgå att genomströmmas och betagas av "den kosmiska dialektens" gudomlighet, kärlek, särprägel och skönhet.

Grundprinciperna i symbolform

Martinus har inte endast haft förmåga och flit till att återge världsbilden skriftligt. Han har också förmått återge de viktigaste, kosmiska grundprinciperna i form av en rad färgstrålande, uttrycksfulla och innehållsrika symboler. Dessa symboler är "i förhållande till de kosmiska analyserna detsamma som kartor är i förhållande till geografien" (2, sid. 13). De ger en förhållandevis lättillgänglig överblick över andliga områden som endast den högtutvecklade intuitionsförmågan direkt kan uppleva och är därigenom till hjälp och stöd för den studerande.

Martinus har själv utförligt beskrivit syftet med sina symboler i (1, st. 8-9) och (2, sid. 13-14). En omfattande redogörelse för symbolernas nyttovärde har vidare getts i en artikel till Martinus 70-årsdag (10).

Den viktigaste grundvalen för andligt vetenskapliga symboler är självklart att den andliga världen fungerar lika regelrätt och lagenligt som den fysiska. Därnäst behövs hos skaparen av symbolerna en så klar syn av de kosmiska lagarna och principerna, att symbolerna kan formuleras helt skarpt, entydigt och koncentrerat. Och som en sista betingelse krävs av symbolskaparen, alltså Martinus, besittning av en hög konstnärlig förmåga.

Med sina uppseendeväckande och inspirerande symboler, som är genomvävda av en säregen harmoni och skönhet, har Martinus gett ännu ett epokgörande bidrag till garanti för att hans analyser senare icke skall misstolkas. Detta supplement har enorm praktisk betydelse inte minst i samband med översättningar, eftersom symbolerna ju utformats i ett språk som med rätta kan kallas internationellt.

Världsbilden som planerad helhet

Nästa epokgörande drag i Martinus världsbild är att återgivningen därav är en i förväg planerad, sammanhängande och avrundad helhet. Det är resultatet av viljestyrd intuition. Innan Martinus påbörjade nedskrivningen av världsbilden stod det klart för honom att alla de fundamentala och principiella förhållandena hos världsalltets andliga struktur skulle med. Han visste att detta arbete skulle bli en stor och livslång uppgift. Ett klart uttryck för att det hela i förväg omsorgsfullt planerats ("programmerats") är att Martinus använt nästan 300 sidor till sin "Inledning" till "Livets Bok" och att han avslutar denna inledning med att upplysa att de gudomliga ämnen och problem som

han berört i inledningen ingående kommer att belysas i form av sammanhängande tankekedjor senare i "Livets Bok" (1, st. 252). Ett annat uttryck för den storstilade planeringen av det hela är att Martinus på flera ställen i sina verk hänvisar antingen till tidigare givna eller till kommande analyser.

Det är också tankeväckande och lärorikt att här konstatera att Martinus redan i "Föreläset" till "Livets Bok" uttryckte sig på följande sätt om sin förestående verksamhet:

"Då livet på ovannämnda sätt har visat sig för mig som strålände ljus och fullkomlighet samt uppenbart varelsernas identitet som 'söner av Guden' och vidare visat mig att kärlek är den största maktfaktorn i all manifestation [...] har jag känt att jag genom att i form av bilder, text, tal och väsen uppenbara mitt medvetenhetstillstånd kan vara till nytta som en hjälpande hand för alla dem som söker sanningen, Fadern eller Gudomen och för allt det som Fadern givit mig i form av omgivning" (förkortat citat) (1, st. 19).

Föränledd av impulser mottagna under årens lopp har Martinus funnit det påkallat att tillfälligt avbryta sitt huvudverk för att koncentrera sig på de specialanalyser som återgetts i hans talrika artiklar och mindre böcker.

Men varken dessa viktiga avbrott eller det förhållandet att Martinus fått inse att han inte ens med en myras flit på ett jordeliv hinner ge alla de analyser i text och symboler som han gärna ville ge, kan rubba det minsta på det faktum att Martinus ständigt har haft full överblick över och kärlek till sin mission – den mission som är hans enda verkliga intresse i vår värld. Denna överblick och denna kärlek har först och främst, som redan nämnts, inneburit att Martinus fått lov att begränsa sig i sina andliga och fysiska aktiviteter. Dessutom har det inneburit att Martinus som sin ledtråd har hållit fast vid att han skulle ge oss alla de fundamentala och principiella förhållandena hos världens alltets struktur i klar och entydig form. De specialanalyser som hans livslängd kommer att förhindra honom att ge oss kan vi utmärkt vara förutan till dess att vår egen personliga utveckling gör det möjligt för oss att själva genomskåda dessa ting. I själva verket "är det de kosmiska analysernas absoluta mission att föra människan fram till självupplevelse av den verkliga och eviga sanningen" (1, st. 2659).

Världsbilden som andlig vetenskap

Ett utomordentligt epokgörande drag i Martinus återgivning av världsbilden är att den har gjorts i form av andlig vetenskap, alltså som en vetenskaplig framställning av de andliga områdena. Då man endast i ytterst begränsad utsträckning kan använda fysiska instrument och apparater till att skaffa sig kunskap på andliga områden, måste andlig vetenskap nödvändigtvis vara en något annan form av vetenskap än naturvetenskapen. (1, st. 2660)

Avgörande måste vara om den andligt vetenskapliga framställningen uppfyller de principiella krav som man måste betrakta som nödvändiga led i den vetenskapliga metoden. Som självklara ting kan nämnas att framställningen skall vara klar, sammanhängande

och med logiska slutsatser, som kan efterkontrolleras av sanningssökaren. Framställningen får därutöver självklart inte innehålla självmotsägande element eller baseras på blinda påståenden. Och slutligen får den naturligtvis inte ge uttryck för ting som strider mot föreliggande fakta. I ett tal vid Martinus 83-årsdag (11) har på ett utförligt sätt mer systematiskt redogjorts för att Martinus analyser uppfyller de fundamentala kriterierna och betingelserna för vetenskaplighet.

Betecknande för den andliga vetenskapens natur är att Martinus också betecknar den som kosmisk vetenskap (1, st. 2138), intuitionsvetenskap (6, kap. 5), livsvetenskap (1, st. 2658:11), kärleksvetenskap (1, st. 230), religiös vetenskap (2, st. 33:70) och moralvetenskap.

Om den andliga vetenskapens väsen uttalar sig Martinus särskilt enkelt och klart i (1, st. 2660):

"De kosmiska analyserna uttrycker en vetenskap, alltså en logisk sanning, vars existens och logik man inte kan finna och bekräfta som verklighet med de metoder och medel varigenom man kan dokumentera den materialistiska vetenskapens sanningar som absolut verklighet. Den materialistiska vetenskapen är en produkt av intelligens, medan den kosmiska vetenskapen är en produkt av intellektualiserad känsla och intuition. Liksom man måste ha en tillräckligt utvecklad intelligens för att efterforska den materialistiska vetenskapens analyser, så måste man ha en tillräckligt utvecklad intellektualiserad känsla, som är detsamma som den verkliga nästakärleken, och den härav uppkomna intuitionen för att kunna förstå kosmisk vetenskap. Den individ som inte har denna utvecklade nästakärlek och den härav uppkomna intuitionen är helt avskuren från att kunna bedöma de kosmiska analysernas identitet med den verkliga orubbliga sanningen, lika litet som den primitiva människan med en mycket ringa intelligens kan bedöma den moderna vetenskapens stora och underbara analyser av materiernas och ämnenas strukturer och reaktioner."

Världsbildens innehåll

Trots att också gångna tiders invigda världsåterlösare har haft oinskränkt tillgång till världsalltets visdomsocean, kan det inte råda något tvivel om att Martinus världsbild är så omfattande, exakt och obeslöjad att den till sitt andliga och idémässiga innehåll rymmer talrika epokgörande och revolutionerande tankar och begrepp. En jämförelse mellan det idémässiga innehållet i Martinus världsbild och de stora världsreligionerna är en så krävande uppgift att vi här helt skall undvika att gå in på detta område. I stället skall vi helt summariskt framhålla några av de analyser av tillvarons bärande lagar och principer som är ryggraden i Martinus världsbild:

Universums grundton är allkärlek och lagbundenhet.

Den levande varelsens fundamentala, kosmiska struktur som en evig och

därmed odödlig, treenig princip bestående av jaget (skaparen), skaparför-
förmågan och det skapade.

Skaparförmågans natur som en evighets kropp bestående av en rad samar-
betande, oförgängliga, immateriella och universella, kosmiska skapelse-
principer, som är rotfästade i och evigt vidmakthållna av urbegäret. Som
exempel på dessa kosmiska principer kan nämnas kontrastprincipen,
kretsloppsprincipen, polprincipen, perspektivprincipen och livsenhets-
principen.

Beskrivningen av Gud som en levande varelse som i sig rymmer allt och
alla och som därför betecknas som oändligt kärleksfull, allvetande, alls-
mäktig, allestädes närvarande, alltgenomträngande, allskapande, alltom-
fattande, alltomspännande, alltomfamnande och alltöverstrålände.

Alla levande varelser är, i överensstämmelse med livsenhetsprincipen,
en integrerad del av Guds alltomfattande väsen. Alla är sålunda lika nära
Gud. Genom bön till Gud kan den enskilda individen mottaga kraft och in-
spiration till sitt dagliga liv. För den färdigutvecklade människan, som
har kosmiskt medvetande, är gudserkännandet en dagsmedveten realitet,
eftersom hon upplever sig ett med Gud och i sin livsform totalt gör sig
till redskap för Guds vilja.

All energi och rörelse är uppbyggda av de sex kosmiska grundenergierna
instinkt, tyngd, känsla, intelligens, intuition och minne. Förutom nämnda
sex grundenergier finns en sjunde och funktionellt överordnad grund-
energi, kallad moderenergin. Denna energi är materia för skaparförmå-
gan och evighetskroppen och reglerar de sex andra grundenergiernas in-
bördes och skiftande kombination. Moderenergin blir sålunda mellanled
mellan jaget och det skapade.

Den eviga tillvaron är inveckling omväxlande med utveckling i en rad e-
vigt återkommande tillvarozoner kallade instinktriket (växtriket), tyngd-
riket (djurriket), känsloriket (det riktiga människoriket), intelligensri-
ket (visdomsriket), intuitionsriket (den gudomliga världen) och minnesri-
ket (salighetsriket). Människans framträdande som hanköns- och hon-
könsvarerter är temporärt. Med hennes frigörelse från djurriket och
fullkommandet av hennes andliga utveckling kommer de båda sexuella
polerna att smälta samman.

Den jordiska människans livsupplevelse på det fysiska tillvaroplanet har
till syfte att omskapa henne till en fullkomlig människa, vilket är det-
samma som omskapandet till "människan i Guds avbild".

Mörkrets och lidandenas nödvändighet. Vårt öde är en direkt följd av hår-
fint fungerande rättviselagar. Ingen kan lida eller göra orätt.

Allt är från den gudomliga synpunkten mycket gott.

Det finns inget absolut liv på det fysiska planet.

Nästakärleksbegreppets utvidgning till att omfatta allt levande, häribland också de mikrokosmiska varelserna.

Uppenbarandet av Jesu ord som sanning, varigenom Bibeln får förnyat sannings- och inspirationsvärde för oss.

Inga framtida sektbildningar

Inte endast genom sitt innehåll och det sätt på vilket den skapats skiljer sig Martinus världsbild från världens stora religioner. Också genom sin organisation, eller kanske snarare genom sin brist på sådan, visar Martinus "sak" nya vägar. Man kan nämligen inte bli medlem av något "Martinussamfund". Man kan inte betala medlemsavgift. Och man kan därför inte heller få tillfälle att på generalförsamlingar rösta för eller emot personer och punkter på dagordningen. Man kan varken uppnå någon form av rättigheter eller åläggas någon form av plikter. I studiet av analyserna är man vid varje tidpunkt och på varje sätt helt fri.

Med denna kategoriska ståndpunkt har Martinus företagit ännu ett avgörande steg till garanti för att hans arbete inte på minsta sätt får utveckla sig i sekterisk riktning. I tillägget till (5) (1938) skriver Martinus själv härom:

"Då mitt arbete inte utgör någon förening och inte i någon som helst riktning kommer att utgöra någon sådan, kommer anslutning till det inte att kunna ske med hjälp av något medlemskort, utan uteslutande genom den intresserades egen sympati för den forskning av de eviga fakta som det ger uttryck åt och som genom dess litteratur, undervisning och föredrag görs tillgänglig. Alla som ansluter sig till mitt arbete är och kan sålunda endast betecknas som fria forskare och får inte i något som helst avseende genom denna sin anslutning någon förenings- eller församlingsstämpel på sig."

Det kan inte uteslutas att en del människor med ännu livskraftiga anlag för sekterism och skapande av religiösa sammanslutningar kommer att känna sig attraherade av Martinus analyser. Detta kan medföra att Martinus sak på enstaka håll i inledande perioder kan få ett svagt, sekteristiskt inslag. Martinus har full tillit till att en sådan utveckling, om den skulle äga rum, endast kommer att vara förbigående. Försynen skall i kraft av analysernas klara avståndstagande från sekterism och med bistånd av moraliskt och intellektuellt högt utvecklade människor veta att korrigera "sakens" utveckling, så att den kommer att följa det rätta och rena spåret. Detta betyder att "saken" med tiden i alltför övervägande grad kommer att bestå av sådana människor som inte endast intresserar sig för analyserna, utan också strävar efter att leva efter dem - i inbördes sympati och harmoni.

MARTINUS VÄRLDSBILD – SOM MELLANLED

Vi har nu gått igenom de områden där Martinus världsbild är epokgörande och skall vända vår blick mot de områden där den är mellanledet som sammanbinder gångna tiders och framtidens kultur, religion och moral.

"Hjälparen den helige Ande"

Som redan berörts har Martinus de allra senaste åren funnit tiden mogen att mer och mer otvetydigt och obeslöjat i sina tal ge uttryck för det han redan för årtionden sedan började skriva, t. ex. i (4, kap. 23-24), nämligen att den av honom återgivna världsbilden är "Hjälparen den helige Ande" ('Talsmanden den Helligånd'), som Jesus förutsade i sina avskedstal med lärjungarna. Eftersom framkomsten av Martinus världsbild kan betraktas som ett element i en gudomlig skapelseprocess skall vi se något närmare på ifrågavarande bibelställen. Som källa användes, liksom för övrigt på alla andra ställen i denna artikel, den bibelutgåva som Martinus oftast använde som ung (8, 12). Vi citerar:

"Och jag skall bedja Fadern, och han skall giva eder en annan talesman till att vara hos eder evinnerligen" (Joh. 14:16).

"Men Talesmannen, den helige Ande, som Fadern skall sända i mitt namn, han skall lära eder alla ting och påminna eder om alla ting som jag har sagt eder" (Joh. 14:26).

"Men när Talesmannen kommer, som jag skall sända eder från Fadern, sanningens ande, som utgår från Fadern, då skall han vittna om mig" (Joh. 15:26)

"Jag har ännu mycket att säga eder; men ni kan inte nu bära det" (Joh. 16:12). "Men när han, sanningens ande, kommer, skall han vägleda eder till hela sanningen; ty han skall icke tala av sig själv, men vadhelst han hör skall han tala, och de kommande tingen skall han förkunna för eder" (Joh. 16:13). "Han skall förhårliga mig; ty han skall taga av mitt och förkunna för eder" (Joh. 16:14). "Allt vad Fadern har är mitt; därför sade jag att han skall taga av mitt och förkunna för eder" (Joh. 16:15).

Ännu två bibelställen bör citeras:

"Ty jag har icke talat av mig själv; men Fadern, som sände mig, han har gett mig befallning om vad jag skall säga och vad jag skall tala" (Joh. 12:49).

"Sannerligen, sannerligen säger jag eder, en tjänare är inte större än sin herre, icke heller är ett sändebud större än den som har sänt honom" (Joh. 13:16).

Löftena i Johannesevangeliet, speciellt såsom de formulerats i Joh. 14:26, har Martinus citerat åtskilliga gånger i alla sina större böcker och i ett betydande antal av de mindre. Som valda exempel kan nämnas (4, kap. 23-24) och (3, kap. 5).

Det är nödvändigt att här understryka att Martinus överallt i text och tal betonat att "Hjälparen den helige Ande" inte är en person, men kunskap om heligt medvetande, vilket är detsamma som kunskap om Guds medvetande och väsen. Denna kunskap kan man endast uppnå genom utveckling. "Hjälparen den helige Ande" är därför ett direkt resultat av skördade erfarenheter om det kärlekslösa och mörkrets ofullkomlighet.

Martinus förhållande till Bibeln har vi tidigare behandlat förhållandevis ingående⁽¹²⁾. Här bör blott upprepas att Martinus - som följt av att han genom sin kosmiska invigning år 1921 blev andligt suverän - inte sedan dess har studerat Bibeln. Att Martinus böcker ändå är så rika på bibelcitater som fallet är beror uteslutande på två förhållanden. För det första har Martinus önskat visa oss att hans mission står i sammanhang med och är en fortsättning på Jesu mission. För det andra har han velat hjälpa de människor som intresserar sig för Bibeln till ökad förståelse av bibelcitaternas idémässiga innehåll som kosmiska sanningar.

För varje studerande av de kosmiska analyserna måste det vara helt uppenbart att Martinus förklarat, motiverat och fördjupat Jesu uttalanden på så många ställen att man med rätta kan säga att följande uttalanden stämmer överens med hans verk: "Han skall påminna eder om alla ting som jag har sagt eder", "Han skall vittna om mig" och "Han skall förhärliga mig; ty han skall taga av mitt och förkunna för eder". Som exempel skall vi citera två ställen där Martinus utomordentligt klart bekräftar nämnda sammanhang mellan hans och Jesu mission:

"Och vi har här sett hur våra analyser och redogörelser blott utgör en hundraprocentig fortsättning i Jesu mentala fotspår och att vi ger uttryck åt den orubbliga förlängning och utvidgning av världsåterlösarens kosmiska klarsyn som han på sin tid inte kunde ge sin samtid, utan måste förlägga till senare tider. Vi har rättfärdiggjort ett gudomligt sändebud och för den utvecklade forskaren stadfäst hans budskap som vetenskap och visat att det är identiskt med vårt eget dagliga livs fakta." (1, st. 879)

Senare i "Livets Bok" fortsätter Martinus så här:

"Och vi har alltså här haft glädjen att för den oinvigde kunna påvisa hur våra analyser sålunda kunnat underbygga och rättfärdiggöra den 'kosmiska klarsyn' som i form av Jesu uttalanden blott som lösryckta och av senare tiders mentala utväxter av övertro och fantasi igengrodda brottstycken överlämnats till jordmännskligheten. Genom att sålunda rentvå Jesu

'kosmiska medvetande' och fullkomliga uppträdande för 'dem som vill mottaga det' eller för dem 'som har öron att höra med' från den slöja och övertro som åstadkommits av århundradens förstening av de form-
ler och liknelser vari det har klätts, har vi här varit med om att uppen-
bara att hans uttalanden och uppträdande är identiska med samma verk-
lighet eller vetenskap som den som "Livets Bok" har till uppgift att ma-
nifestera och att denna bok sålunda i sig själv är en planelig fortsätt-
ning på tolkningen av denna livets högsta kunskap. Och med denna fort-
satta tolkning har vi rättfärdiggjort ett gudomligt sändebud och stadfäst
hans budskap som identiskt med vårt dagliga livs djupaste fakta." (1, st. 926)

Vi kan alltså konstatera att Martinus har gett helt otvetydigt uttryck för att hans analy-
ser är identiska med "Hjälparen den helige Ande". Detta sammanhang har vi också
möjlighet att förstå på ett helt enkelt och klart sätt, nämligen genom att konstatera
vilken förbluffande överensstämmelse det är mellan löftets innehåll och Martinus ana-
lyser.

Nostradamus profetior

Michel Nostradamus var en fransk läkare och astrolog som levde 1503-1566. Han hade
magiska förmågor som gjorde det möjligt för honom att uppleva uppenbarelser om vik-
tiga händelser i människans framtid de följande ca 500 åren. Huvudinnehållet i hans
profetior, som han utgav 1555-1558, är 942 fyrradiga strofer, vilka medvetet placerats
i inbördes godtycklig ordning och som var för sig är ett självständigt, profetiskt utta-
lande. Dessa uttalanden, som för Nostradamus var uttryck för uppenbarelser om fram-
tida händelser, har för nutidens människor i stor utsträckning blivit till historiska fakta.

Ett intressant faktum i samband med Martinus världsbild är att en dansk, C. S. Billen-
stein, med de medel som stått till hans förfogande, har tolkat Nostradamus profetior,
som både till form och till innehåll måste karakteriseras som svårtillgängliga. Billen-
stein har redogjort för sitt tolkningsarbete i en bok (13), där något av det centrala i
profetiorna, nämligen profetiorna om "den kommande tron", intar en framträdande
plats (ca 20 sidor). Vad man än må mena om pålitligheten hos Nostradamus profetior
och Billensteins tolkning av dessa, måste följande valda citat ur boken (utgiven 1920!)
slå en med förundran.

"Det skall komma en ny lag, varmed förstås en ny tro, som skall ställa oss
i ett naturligare och personligare förhållande till Gud och förenkla Gudsdyr-
kan" (sid. 154). "Den nya tron skall ta sin början från Norden och speciellt
från Danmark" (sid. 9, 127, 129, 183). "Tron skall utveckla sig på grund-
val av Bibeln och Kristi förkunnelse" (sid. 199). "Lagen bevarar genom kris-
tendomen den store messias bud" (sid. 156).

"Gud uppenbarar sig för oss genom allt som sker i världen" (sid. 165).
"Dödens dag ändras till en födelse" (sid. 156, 164). "Utvecklingen är
ingalunda en enformig trampkvärn, utan en fortsättning genom en rad

olika stadier" (sid. 158). "Dogmerna kastas bort (sid. 163), likbränning kommer att avskaffas (sid. 163), och det varnas enträget mot andebesvärjelse" (sid. 165)

"Såsom ordet har lytt från profeterna och såsom det mer eller mindre utpräglat har förklarats av de stora religionsstiftarna, talar det genom de uttydda profetiorna om de stora evig lagar som vi kristna känner från Bibeln och Kristi förkunnelse av de stora bud som påbjuder kärlek till Gud och nästan och inpräntar hos oss tron på Gud och ett liv efter döden". (sid. 156)

"Men ännu tycks vi inte vilja inse att det också på det andliga området finns eviga lagar som verkar med samma obönhörlighet och logik som naturlagarna och liksom dessa begränsar vår viljas frihet." (sid. 159)
"Profetiornas klara påvisning av de eviga lagarnas betydelse vänder sig inte till vår känsla, utan till vårt förstånd, eftersom de genom en analys av själva händelserna visar hur vantro och orättfärdighet är orsaken till de beskrivna olyckorna". (sid. 160)

"Profetiorna rubbar icke på den vetenskapliga tron att världen styrs med en oböjlig logik, tvärtom visar de oss att också vår fria vilja är underkastad motsvarande lagar och att hela utvecklingen inte blott är logisk, utan också rättvis". (sid. 172)

Det är inte möjligt att i närvarande artikel komma närmare in på Billensteins bok och långt mindre möjligt att här företaga en kritisk värdering av dess innehåll. I vårt ställningstagande till Nostradamus profetior och Billensteins tolkningar av dem kan vi dock - på nästan samma sätt som vi gjorde i det avslutande omnämmandet av löftet i Johannesevangeliet - tillåta oss att helt enkelt och klart konstatera att beskrivningarna i förbluffande grad passar in på Martinus analyser. Som motivering för att vi i närvarande artikel över huvud kommit in på ämnet "Nostradamus profetior" kan vi också använda Billensteins egna ord:

"Nostradamus bekräftar för oss att Gud känner de framtida händelserna in i minsta detalj och att en kunskap som vi människor inte skulle vara i stånd att utforska med vårt jordbundna förstånd kan göras tillgänglig för oss genom uppenbarelsen" (sid. 153).

För god ordnings skull bör nämnas att talrika andra personer än Billenstein har författat böcker som innehåller tolkningar av Nostradamus profetior och att profetiornas omnämmande av "den kommande världsåterlösaren från Norden" tidigare beskrivits i tidskriften "Kosmos" (20).

Som avslutning på detta avsnitt om Nostradamus profetior kan tilläggas, utan att vi för övrigt här skall komma närmare in härpå, att det också i enstaka andra sammanhang

föreligger profetiska uttalanden som det ligger nära till hands att sätta i relation till framkomsten av Martinus analyser.

Tredje testamentet

På motsvarande sätt som Nya Testamentet framsprunget ur Gamla Testamentet kan Martinus världsbild och skaparverk betecknas som ett tredje testamente framsprunget ur Nya Testamentet. Martinus skriver själv härom:

"Är det inte denna kursändring och uppfattning av sympati och kulturutveckling eller Guds skapelse av människan som gjorde att 'Gamla Testamentet' inte längre var till fyllest, utan måste ersättas eller suppleras med 'Nya Testamentet'? - Och är det inte samma fortsatta utveckling som nu gör att detta nya testamente inte heller längre är till fyllest, utan behöver förklaras vetenskapligt i stället för att som tidigare blott förklaras dogmatiskt eller diktatoriskt? - Är det inte just detta krav som nu ger upphov till andlig vetenskap och därför måste bli ett tredje och sista testamente?" (1, st. 1849)

Det bör också här nämnas att Martinus i ett föredrag som han höll omkring 1957 betecknade den andliga vetenskapen som kristendomens tredje epok, jfr (14). Jämsides med att Martinus de senaste åren helt obeslöjat tillkännage att hans återgivning av världsbilden är identisk med "Hjälparen, den helige Ande" har det varit helt naturligt för honom att också ge uttryck åt att hans samlade verk framgent skall betecknas med "Tredje Testamentet".

Denna supplerande titel har Martinus böcker ännu inte blivit försedda med. Men eftersom alla de väsentligaste delarna av hans skaparverk för länge sedan föreligger i tryck, kan vi med innerlig glädje konstatera att vi ju redan fått "Tredje Testamentet" överlämnat i form av världsbild och andlig vetenskap.

ETT SÄTT ATT LEVA PÅ

Om det fullkomliga gåvogivandet skriver Martinus:

"Det finns i själva verket absolut endast ett sätt varpå en värdeöverföring från en människa till en annan, kosmiskt sett, är en absolut gåva. Detta sätt manifesteras endast när gåvogivandet är identiskt med ett absolut hundra procentigt fritt överlämnande av ett värde från givaren till mottagaren" (7, kap. 8).

Med skapandet av Martinus världsbild har mänskligheten helt fritt fått mottaga en kostbar kunskap, en andlig juvel, som överlämnats från de invigdas sfär till den jordiska

världen. Det fria överlämnandet är villkorslöst och en ren kärlekshandling - en fullkomlig gåva.

Martinus skulle gärna ha velat ge mänskligheten långt fler kosmiska analyser än livslängden och de fysiska livskrafterna kommer att möjliggöra. Mänskligheten kan dock glädja sig över att Martinus för länge sedan har avslutat alla de grundläggande analyserna. De supplerande analyser som Martinus inte hinner göra färdiga är lyckligtvis inte absolut nödvändiga för mänskligheten. Den har redan fått rikligt med andligt vetenskapligt material till stöd för sin fortsatta utveckling, och i varje fall har den fått långt mer material än den nu kan förstå.

De människor som hört Martinus hålla föredrag eller följt med i hans skrifter efter hand som de har framkommit har åtnjutit privilegiet att ha varit ögonvittnen till överlämnandet av denna helt originella och banbrytande världsbild till mänskligheten - en upplevelse som de i fortsättningen kommer att ha möjlighet att återuppleva och glädja sig över.

För sin gåva har Martinus varken önskat eller förväntat någon form av tack. Vår tacksamhet önskar han inte riktad mot sig själv, utan endast mot Gud genom de kosmiskt medvetna varelserna, vilka som grupp i den andliga världen utgör Gudomens visdomsocean. Har vårt tack blott form av ord är det litet värt. Det har värde endast i samma grad som det kommer till uttryck i efterlevelse av analyserna. Vi bör nämligen alltid ha för ögonen att vi inte endast fått världsbilden uppenbarad, utan också fått oss anvist ett sätt att leva på.

Vi har fått mottaga en visdom som på samma gång är så sann, epokgörande och brobyggande att den måste betecknas som en andlig klenod utan sidostycke. För denna sändebudets hjälpsande hand i vår utveckling, i förverkligandet av det "riktiga mänsköricket" i vårt inre och i vår omgivning, är vi innerligt tacksamma mot Försynen.

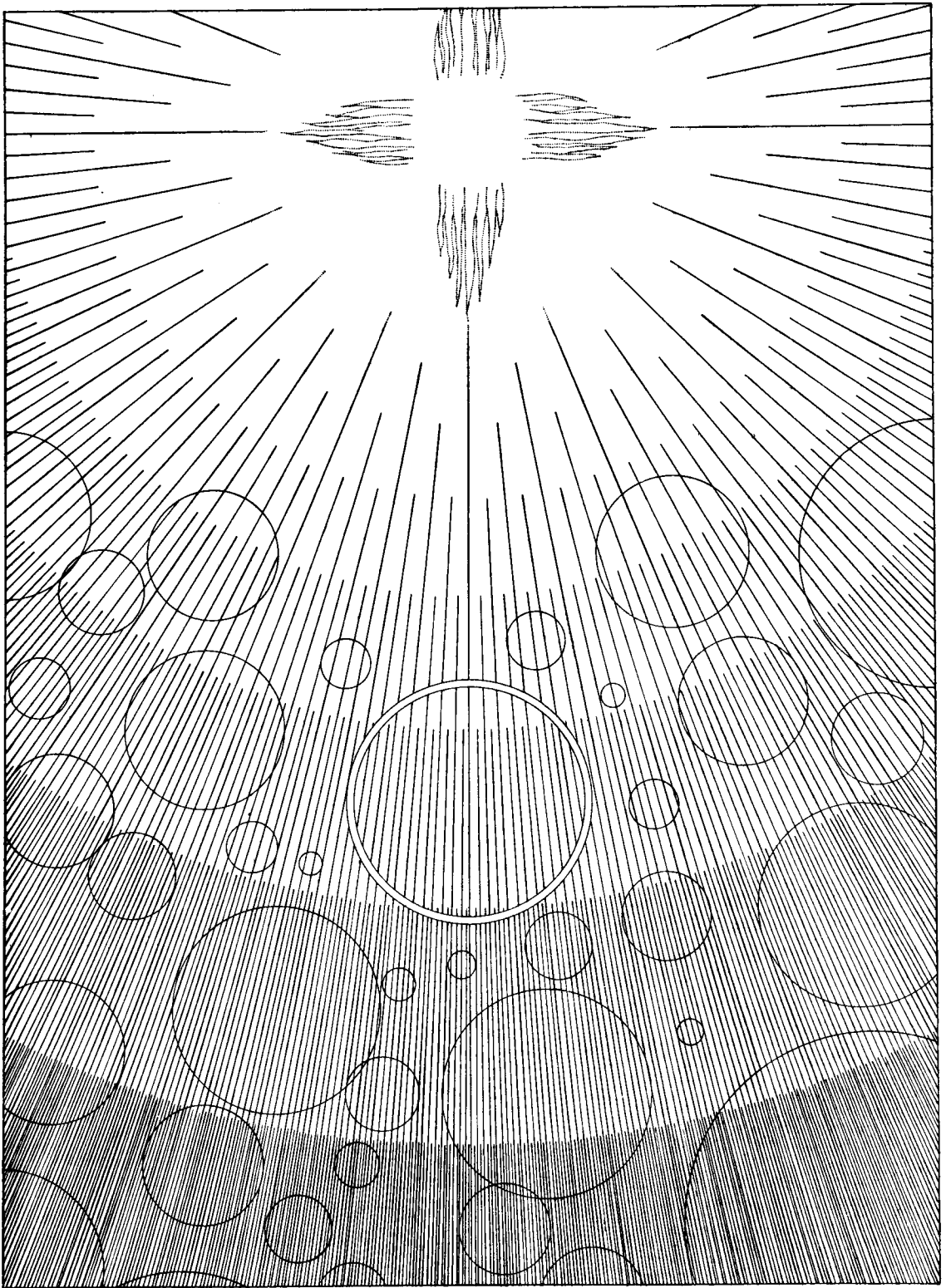
(Övers. RN)

LITTERATURHÄNVISNINGAR

- 1) Martinus: Livets Bog
- 2) Martinus: Det evige verdensbillede
- 3) Martinus: Omkring min missions fødsel
- 4) Martinus: Logik
- 5) Martinus: Verdensreligion og verdenspolitik
- 7) Martinus: Gavekultur
- 8) Det nye Testamente, Den reviderede oversættelse af 1907

- 9) Christiansen, W. : "Den kosmiske dialekt", Kosmos, sid. 127-32 (1975)
- 10) Bruus-Jensen, P. : "Martinus kosmiske symboler",
Festskrift til Martinus 1960, sid. 118-38
- 11) Rossen, S. Å. : "Martinus verdensbillede er videnskab",
Kosmos, sid. 180-83 (1973)
- 12) Hvolby, Aa. : "Martinus og Bibelen", Kosmos, sid. 120-25, 135-40,
152-59 (1973)
- 13) Billenstein, C. S. : Opklaringen af Nostradamus Profetier (1920)
- 14) Dragsdahl, J. : "Åndsvidenskaben - Kristendommens tredie epoke?",
Kosmos-årsskrift 1959, sid. 42
- 15) Verdens store religioner, Hassings forlag (1958)
- 16) Molland, E. : Kristne kirker og trossamfund (1976)
- 17) Aagaard, J. : Verdens religioner, Politikens forlag (1974)
- 18) Salmonsens Konversationsleksikon (1915-28) och
Den lille Salmonsens (1937-40)
- 19) Lademanns leksikon (1972-78)
- 20) Simonsen, K. : "Bevidsthedens nye grænser", Kosmos, sid. 130-31,
137-38, 145-46 (1940)

AaH

Guds ande över vattnet

DET EVIGE VERDENSBILLEDE I, sid. 14-15.

Det finns medvetande bakom alla naturens eller världsalltets skapelseprocesser

När den kristna världsreligionen lär att Guds ande svävade över vattnet och att Gud skapade världen i kraft av denna sin ande så är det uttryck för en verklig kosmisk sanning. Då ande är detsamma som medvetande, betyder det alltså att det finns medvetande bakom alla naturens, ja hela världsalltets mångfald av skapelseprocesser. Att det är på det sättet blir till faktum för den utvecklade forskaren därigenom att var och en av dessa processer är logisk. De är sålunda planenligt uppbyggda och avsedda att uppfylla ett eller annat nyttigt ändamål. Om vi iakttar de skapelser som naturen har utlöst, är de alla utan undantag i sitt slutfacit på ett eller annat sätt till glädje och välsignelse för levande varelser. Vi behöver blott se på vår egen organism och på djurens och växternas organismer. Är de inte alla fullkomligt uppbyggda och på genialiskt sätt anpassade till sin upphovsmans temporära existens och livsupplevelse? - Hur skulle skapandet av dessa organismer, liksom alla andra skapade ting i världsalltet, kunna bli till på ett så genialiskt sätt om det inte fanns "något levande" bakom skapelsen, som både hade visdom, kärlek och allmakt att bringa skapelseprocesserna till ett så fullkomligt slutfacit? -

Det "Något" som vi har lärt oss kalla "Gud"

Det finns alltså ett levande, skapande "Något" bakom alla så kallade "döda" liksom bakom alla levande företeelser. Detta blir till faktum därigenom att alla naturens skapelseprocesser är logiska och att logiska skapelseprocesser omöjligt kan äga rum utan en skapare. Det är denna skapares eller detta skapande "Något"s medvetande, vilja och kraft som skapar och vidmakthåller världsalltets underhåll och eviga existens. Denna alltomfattande skapelse utlöses genom särskilda kosmiska världsimpulser, som var för sig bildar tillvaroplan och upplevelsetillstånd för levande varelser. Det är denna mäktiga skapare eller detta gudomliga "Något" som vi har lärt oss kalla "Gud". Och det är detta "Något"s medvetande som vi betecknar som denna Gudoms ande. Bibeln har sålunda orubbligt rätt när den uttrycker denna ande som "svävande över vattnet", vilket i själva verket är detsamma som att det finns medvetande bakom alla rörelser, bakom alla förvandlingar och därmed bakom alla existerande skapelseprocesser.

Förklaring till symbolen

Ljuscentret upptill, varifrån strålarna utgår, symboliserar det skapande "Något" eller Gudomen.

Det flammande korset symboliserar Gudomens totalt fullkomliga manifestation eller skapelse.

Strålhavet symboliserar Gudomens alltgenomträngande skapande ande, medvetande, vilja och allmakt.

I strålhavet ses markerade områden i mer eller mindre ljusa toner, de utgör de kosmiska världsimpulserna, vilka utlöser och vidmakthåller upplevelsetillstånden och tillvaroplanen för de levande varelserna.

De många cirklarna symboliserar världsalltets solar och planeter och de härtill knutna levande varelsers medvetenhetsliv.

Dubbelcirkeln symboliserar Jordklotet och dess mänsklighet. Vi ser att den är i beröring med tre världsimpulser, en nedtill som håller på att försvinna från dess område. Därför ser vi en som ännu nästan helt behärskar eller utfyller Jordens område. Upptill ser vi en impuls som börjar få insteg i nämnda område. Av dessa impulser symboliserar förstnämnda de primitiva människornas medvetenhetsliv eller andliga liv, medan nästa symboliserar den världsimpuls varifrån buddhismen, kristendomen och islam har utgått. I Livets Bok betecknas denna impuls som "den gamla världsimpulsen", medan den tredje världsimpulsen i samma bok betecknas som "den nya världsimpulsen". Denna impuls kommer efter hand att göra religionerna och trosformerna överflödiga, eftersom den kommer att klargöra den religiösa eller verkliga sidan av livet som absolut vetenskap. Den kommer att uppenbara livsmysteriets lösning som faktum för Jordens människor och visa att "Guds ande över vattnet" är en evig Gudoms alltomfamnande välsignelse, vari vi alla lever, rör oss och är till.

världsimpulsen nu starkt leder jordmänniskorna hän emot. Den kosmiska analysen av dessa rikena kan vi här inte gå närmare in på, då den saknar intresse i samband med inledningen, men vi återkommer till den i senare symboler och avsnitt i Livets Bok.

Det eviga livets dygn

Tvårs genom trappformationen går en kägelformad figur, som skall symbolisera det inbördes förhållandet mellan skapelseprincipens mörka och ljusa utstrålningar genom ett spiralavsnitt. De violetta fälten på sidorna betecknar den senare i Livets Bok skildrade kosmiska realiteten X2, i vilken skapelseprincipen i sin högsta analys utmynnar som huvudfaktorn. Mellan dessa fält ser vi, hur skapelseprincipens ljusa utstrålning, som symboliseras av det vita fältet, från mitten av rike 5, där den är som högst eller kulminerar, fram genom rikena nr 6 och 1 är i stadigt avtagande för att så framträda i sin mest latent form i mitten av rike nr 2, varpå den åter tilltager fram genom rikena nr 3 och 4 och når en kulmination i ett nytt rike nr 5. Följer vi den mörka utstrålningen av skapelseprincipen, på symbolen betecknad med det svarta fältet, ser vi, att den har sin kulmination där den ljusa utstrålningen är latent, och sin latent form där den ljusa har sin kulmination. Tillvaron formar sig alltså för de levande väsendena som skiftande perioder av ljus- och mörkerupplevelse. Och en utvecklingsspiral med dess ljusa och mörka hälft kan alltså betecknas som individens högsta upplevelse av principen "dag och natt". Utvecklingsspiralerna kan följaktligen betecknas som det eviga livets "dygn". Sådana "dygn" har endast sex "timmar", men varje "timme" täcker inte mindre än ett av de tidigare omtalade rikena eller tillvaroplanen. Var och en av dessa "timmar" har så återigen sina tusentals "minuter", vilka var för sig kan markeras som det levande väsendets enskilda, lokala liv. "Sekunderna" i dessa "minuter" kan i sin tur identifieras som individernas enskilda levnadsår.

Genom föregående rader har vi fått en första svag aning om det kolossala tidspanorama, som en utvecklingsspiral representerar. Framför oss har vi sålunda ett panorama, jämfört med vilket de levande väsendenas vanliga största begrepp om tid, förlorar sig i det rent mikroskopiska. Dessa "spiraldygn" blir därför också den absolut enda tidsindelning, som kan användas i kosmiska fattningsperspektiv.

Det fundamentala underlaget för varje tings tillgänglighet för förnimmelse

Liksom skapelseprincipen, såsom vi här sett, ligger till grund för utformningen av individens högsta upplevelse av tid, så ligger den också, genom det gudomliga samspelet mellan dess ljusa och mörka utstrålning, till grund för alla andra former av kontrastverkan i tillvaron och framstår därmed som det fundamentala underlaget för varje tings tillgänglighet för förnimmelse.

Den kosmiska strålgansen

Såsom tidigare påpekats, kan de levande väsendenas förhållande till skapelseprincipens två utstrålningar uttryckas i stadier eller grader. Den särskilda grad av dessa utstrålningar, som den enskilde individen representerar, utgör det högsta och finaste uttrycket

för samma individs andliga standard. Denna princip skapar sålunda genom sina två utstrålningar en särskild, kosmisk gloria kring individen; denna har jag givit namnet "den kosmiska strålglansen". Denna strålglans är tillgänglig endast för de högst utvecklade ockulta sinnena och kan endast iakttagas från det tillvaroplan, som här i Livets Bok har fått namnet "den gudomliga världen". Den får därför inte förväxlas med den för den vanliga klärvoajanta synen tillgängliga "astrala auran", som också omger de levande väsendena, men som i själva verket utgör det skydd, bakom vilket "den kosmiska strålglansen" är dold.

Förändringen i jordens kosmiska strålglans - Världens förenade stater - "En hjord, en herde"

Då jordklotet, såsom vi senare i Livets Bok skall få se, utgör "ett levande väsen", har det också sin kosmiska strålglans, och det är denna, jag sökt ge materiellt uttryck åt eller göra tillgänglig för den fysiska synen genom symbolens huvudfigur. Vi ser här alltså jordklotet omgivet av en lysande korsformad strålkropp, från vilken utgår en mörkt färgad strålgloria. Den lysande kroppen symboliserar jordklotets representation av skapelseprincipens ljusa utstrålning, medan den mörka kroppen symboliserar den jordiska utformningen av samma princip's mörka utstrålning. Här har sålunda givits uttryck åt dessa två utstrålingars samlade värde och nuvarande förhållande till jordklotet. Den lysande kroppen kring jordklotet ligger till grund för det s. k. "goda" och den mörka för det s. k. "onda" i den jordiska tillvaron. Dessa två kroppar ändrar efter hand karaktär, i det att den lysande kroppen, som vi redan vet, är i tilltagande, och den mörka i avtagande. För att vi skall få en liten inblick i denna förvandlingsprocess kan här nämnas, att den lysande kroppen för omkring tvåusen år sedan endast utgjorde en svagt lysande rand kring jordklotet, medan det förtätade mörker, som nu endast ligger omedelbart utanför den ljusa korsglorian, den gången nästan fyllde hela den mörka strålglorian. Denna omvandlingsprocess kommer från och med vår tid på grund av den tidigare nämnda, nya andliga världsimpulsen att utveckla sig med en mycket starkt tilltagande hastighet, så att den lysande strålkroppen om tretusen år för länge sedan distanserat området för de förtätade delarna i den mörka strålglorian. Detta kommer i sin tur att betyda för jordmänniskorna, att "det goda", såsom principen "att älska varandra" eller uppoffring, oegennyttia, tolerans, ärlighet osv., vid den tiden har neutraliserat "det onda" på jorden så mycket, att alla de här nu förhärskande stora o-lägenheterna och lidandena, såsom krig, mord, dråp, sjukdom, fattigdom, strejker, lockouter, arbetslöshet osv, vid ovannämnda tid har upphört att finnas till, liksom ock alla giftiga eller farliga djur. Jorden utgör då endast ett rike: "Världens förenade stater", - "en hjord, en herde". Det riktiga människoriket (rike nr 3), som ännu icke är av denna världen eller endast finns här i fostertillstånd, kommer vid nyssnämnda tid att bli ett faktum på jorden och vara det absolut härskande i alla materiella såväl som andliga företeelser i samma värld.

En lång och lysande utvecklingsepok att se fram emot
Nu återstår endast att hänvisa till rike nr 2 på symbolen, där vi ser, att jordklote kosmiskt sett just passerat den mörka utstrålningens kulminationszon och nu under sin utveckling är på väg framåt, in i ett tilltagande av den ljusa och ett avtagande av den mörka utstrålningen av "den gudomliga skapelseprincipen". Jordmänniskorna har

sålunda en oändligt lång och lysande utvecklingsepok att se fram emot - en epok, inom vilken de skall vakna upp till medvetande om sin egen oförgängliga natur och, frigjorda från den mörka, omedvetna, jordbundna tillvaron, komma att uppleva sköna, gudomliga tillvaroplan, lysande och strålande scenerier från såväl forntida som framtida världsperspektiv i kulminerande kärlek, intelligens, intuition och salighet.